

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Ochrona socjalna w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju”

COM(2012) 446 final

(2013/C 161/16)

Sprawozdawca: **José María ZUFIAUR**

Pismem z dnia 12 października 2012 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Ochrona socjalna w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju”

COM(2012) 446 final.

Sekcja Stosunków Zewnętrznych, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 21 lutego 2013 r.

Na 488. sesji plenarnej w dniach 20–21 marca 2013 r. (posiedzenie z 20 marca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny 102 głosami – 3 osoby wstrzymały się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Uwagi i zalecenia

1.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) pozytywnie ocenia komunikat Komisji Europejskiej „Ochrona socjalna w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju”⁽¹⁾ i konkluzje Rady Unii Europejskiej⁽²⁾ w tej samej sprawie oraz pragnie przekazać następujące uwagi i zalecenia.

1.2 Wyraża zaniepokojenie, iż w związku z ograniczeniem unijnych programów współpracy na rzecz rozwoju do maksymalnie trzech sektorów ochrona socjalna może zostać przesunięta na dalsze miejsce zarówno w fazie programowania, jak i jej wdrażania. Wzywa więc Komisję i państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych kroków, by faktycznie uwzględnić ochronę socjalną przy opracowywaniu i wdrażaniu programów współpracy na rzecz rozwoju.

1.3 Popiera przeznaczenie co najmniej 20 % całościowej kwoty wsparcia ze strony UE na integrację społeczną i rozwój zasobów ludzkich. Tę pulę środków finansowych należałoby zwiększyć poprzez przesunięcie środków niewykorzystanych w innych obszarach. Ponadto wyraża troskę, że odsetek ten miałby objąć wspólnie sektory edukacji, zdrowia i ochrony socjalnej, bez żadnej gwarancji odpowiedniej dystrybucji i przyznawania środków dla poszczególnych sektorów, a co za tym idzie – bez gwarancji, że ochrona socjalna nie znajdzie się na marginesie. Pojęcie ochrony socjalnej może również objąć ochronę zdrowia, lecz nie edukację, chyba że jako podstawę lub uzupełnienie niektórych programów ochrony socjalnej. Tak więc należy znaleźć równowagę, która pozwoli koordynować te trzy zasadnicze aspekty.

1.4 Popiera zalecenie nr 202 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczące minimum ochrony socjalnej⁽³⁾, obejmującego godziwą pracę, której jednym z głównych filarów jest ochrona socjalna. Przedstawione w nim zasady określania podstawowej ochrony socjalnej powinny zostać uznane za próg minimalny, który ma przynieść poprawę, by w przyszłości opracować systemy spełniające warunki określone w konwencji MOP nr 102⁽⁴⁾.

1.5 Uznaje fakt, że ochronę socjalną należy pojmować jako podstawową inwestycję na rzecz spójności społecznej i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu. Uważa, że polityka współpracy na rzecz rozwoju powinna ze strategicznego punktu widzenia skupiać się na czynnikach, na których opierają się systemy zabezpieczenia społecznego: na godnym zatrudnieniu (w tym kwestii płci lub osób niepełnosprawnych), dystrybucji bogactwa, wzroście demograficznym, uniwersalności świadczeń i usług socjalnych oraz podstawowej roli państwa w realizacji tych celów.

1.6 Uważa za konieczne, by współpraca na rzecz rozwoju wspierała ustanawianie systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników zatrudnionych na stałe, w tym osób posiadających niepewne zatrudnienie, samozatrudnionych, ekonomicznie zależnych lub zatrudnionych w rolnictwie, a także systemów opieki obejmujących całe społeczeństwo, w tym gospodarkę nieformalną. Proponuje więc powiązanie systemów o charakterze składkowym, opartych na składkach z

⁽¹⁾ COM(2012) 446 final.

⁽²⁾ Konkluzje Rady w sprawie ochrony socjalnej w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju, 15 października 2012 r., 14538/12.

⁽³⁾ Zalecenie nr 202 dotyczące krajowego minimum ochrony socjalnej, 101. sesja Międzynarodowej Konferencji Pracy, Genewa, 14 czerwca 2012 r.

⁽⁴⁾ Konwencja nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotycząca minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, 35. sesja Międzynarodowej Konferencji Pracy, Genewa, 28 czerwca 1952 r.

systemami o charakterze nieskładkowym opartych na podatkach. Współpraca na rzecz rozwoju powinna wzmocniać potencjał instytucjonalny i uprawniać podatkowe państw, aby mogły pozyskać wystarczające środki na wypełnienie swoich zobowiązań socjalnych.

1.7 Podkreśla znaczenie systemów ochrony socjalnej dla zapobiegania zagrożeniom, w tym klęskom żywiołowym lub sytuacjom pokonfliktowym, oraz ich ograniczania. Zwraca się o wykorzystanie do tego celu współpracy na rzecz rozwoju.

1.8 Jest zdania, że na krajach partnerskich spoczywa odpowiedzialność przede wszystkim za opracowanie i wdrożenie systemu zabezpieczenia społecznego, a współpraca z UE powinna przyczynić się do wzmocnienia ich potencjału instytucjonalnego, zdolności do ściągania podatków oraz umiejętności zarządzania, aby mogły osiągnąć samowystarczalność i stworzyć publiczne systemy o trwałym i zrównoważonym charakterze.

1.9 Niemniej jednak nie sprzeciwia się, by w celu podniesienia minimum ochrony socjalnej w państwach o niskich dochodach umożliwić wieloletnie wsparcie finansowe poprzez transfer bezpośredni do krajów partnerskich, nadzorowany za pośrednictwem właściwych mechanizmów kontroli.

1.10 Sądzi, że współpraca na rzecz rozwoju w zakresie ochrony socjalnej powinna być wprawdzie kierowana przede wszystkim do krajów o niskich dochodach, lecz nie należy pomijać państw o średnich dochodach, które borykają się z często coraz większymi wewnętrznymi problemami, takimi jak ubóstwo i nierówność. Obecnie 75 % ubogich ludzi na świecie żyje w krajach o średnich dochodach. Pomoc UE powinna być ukierunkowana na poszerzenie zasięgu i poprawę skuteczności już istniejących systemów – zwłaszcza poprzez programy sektorowe i tematyczne – dzięki wzmocnieniu potencjału instytucjonalnego podmiotów publicznych. Należy również opracować specjalne programy dla tych obszarów, w których mamy do czynienia ze znacznymi przepływami migracyjnymi.

1.11 Wzywa do uczynienia kwestii płci przekrojową i priorytetową osią unijnej polityki na rzecz rozwoju, aby umożliwić kobietom lepszy dostęp do ochrony socjalnej, co przyczyni się do zwalczania ubóstwa jednostek i całych rodzin.

1.12 Proponuje, by współpraca na rzecz rozwoju – za pomocą wystarczających środków – uwzględniła w swoich programach integrację społeczną i zawodową osób niepełnosprawnych oraz zapewnienie im odpowiedniej ochrony socjalnej. Dlatego też EKES apeluje, by wśród celów UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju znalazł się wymóg, aby kraje partnerskie ratyfikowały i poprawnie wdrożyły Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych⁽⁵⁾.

1.13 Wzywa do uwzględnienia ochrony socjalnej jako priorytetu w programowaniu przyszłych wieloletnich ram finansowych, w rozdziale dotyczącym współpracy na rzecz rozwoju.

⁽⁵⁾ Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych, Nowy Jork, 13 grudnia 2006 r.

1.14 Jest zdania, że UE powinna zapewnić wsparcie techniczne i ekonomiczne w celu wzmocnienia wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie ochrony socjalnej na linii Południe – Południe.

1.15 Apeluje, by podpisane przez Unię umowy o stowarzyszeniu, umowy handlowe, układy o stabilizacji i umowy o partnerstwie gospodarczym zawierały rozdział dotyczący ochrony socjalnej.

1.16 Zwraca uwagę na zasadność wspierania regionalnych partnerstw na rzecz rozwoju w obszarze ochrony socjalnej.

1.17 Zaleca ustanowienie sieci ekspertów z zakresu ochrony socjalnej w obszarze europejskim (począwszy od ministrów krajowych, poprzez agencje rozwoju i społeczeństwo obywatelskie), wykorzystując w tym celu takie instrumenty, jak Biuro Wymiany Informacji i Pomocy Technicznej TAIEX, aby umożliwić udział doświadczonych ekspertów. Pierwszym zadaniem tej sieci byłoby przygotowanie mapy wsparcia udzielanego przez Unię w dziedzinie ochrony socjalnej. Inicjatywa ta sprzyjałaby wymianie sprawdzonych rozwiązań i ułatwiła podział pracy, wskazując na luki i przypadki powielania bądź na ewentualną przewagę komparatywną.

1.18 Przypomina swoje zalecenie, by organizacje społeczeństwa obywatelskiego brały udział w określaniu, kształtowaniu i nadzorowaniu programów i strategii współpracy. W tym celu wzywa do uwzględnienia ochrony socjalnej w *planach działania UE dotyczących współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego*, przewidzianych w komunikacie Komisji „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju”⁽⁶⁾. Ponadto nalega, by podmioty społeczne i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego brały skuteczny udział, zgodnie ze swym charakterem, w organach doradczych i zarządzających instytucji ochrony socjalnej, które działają na zasadzie składkowej lub nieskładkowej.

2. Precedensy

2.1 Ratyfikowany nieco później przez Radę komunikat Komisji w sprawie ochrony socjalnej w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju – pozostający w zgodzie ze wspólnymi zasadami określonymi w partnerstwie z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju⁽⁷⁾, w komunikacie Komisji Europejskiej „Program działań na rzecz zmian”⁽⁸⁾ oraz w zaleceniu MOP dotyczącym minimum ochrony socjalnej – oznacza postęp jakościowy w europejskiej współpracy na rzecz rozwoju.

2.2 Wspólne cele określone w Pusanie są zgodne z celem dotyczącym przyjęcia przez UE ogólniejszego podejścia do rozwoju społecznego, zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie programu działań na rzecz zmian, w którym podkreśla się wsparcie dla opieki zdrowotnej, kształcenia, godnej pracy i systemów, które wzmocniają ochronę socjalną i zmniejszają nierówność szans.

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych”, COM(2012) 492 final.

⁽⁷⁾ 4. forum wysokiego szczebla na rzecz skuteczności pomocy, Pusan, 29 listopada – 1 grudnia 2011 r.

⁽⁸⁾ COM(2011) 637 final.

2.3 Te kierunki działania są również zgodne z zaleceniem MOP dotyczącym minimum ochrony socjalnej i obejmującym cztery podstawowe gwarancje zabezpieczenia społecznego: poziomy minimalne – określone przez poszczególne państwa – gwarantowanych dochodów przypadających na dziecko, dochodów uzyskiwanych w czasie życia zawodowego i na starość, jak też dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej po przystępnej cenie.

2.4 Takie podejście zostało potwierdzone także w konkluzjach Rady, która opowiada się za wzrostem cechującym się równą dystrybucją bogactwa, pełnym zatrudnieniem oraz powszechnym dostępem do podstawowych usług socjalnych, takich jak opieka zdrowotna i edukacja. W konkluzjach czytamy ponadto, że „polityki ochrony socjalnej mogą odgrywać w społeczeństwie rolę transformacyjną poprzez wspieranie równości, promowanie włączenia społecznego i dialog z partnerami społecznymi”.

2.5 Wszystkie te deklaracje, umowy i konkluzje są zgodne co do tego, że należy włączyć ochronę socjalną do współpracy UE na rzecz rozwoju w ramach koncepcji zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, tj. obszerniejszej niż jedynie mierzony wielkością PKB wzrost gospodarczy.

2.6 Należy ponadto zwrócić uwagę, że obywatele UE również zgadzają się, że jest potrzebne kontynuowanie wysiłków w ramach europejskiej polityki współpracy na rzecz rozwoju. Według badań Eurobarometru⁽⁹⁾ obywatele Europy w większości (85 %) mimo kryzysu gospodarczego nadal popierają ciągłość pomocy udzielanej krajom rozwijającym się, a bardzo wysoki odsetek (61 %) opowiada się za jej zwiększeniem, by umożliwić dużej liczbie społeczności wyjście z ubóstwa.

3. Potrzeba sprostania wyzwaniu ochrony socjalnej w kontekście globalizacji

3.1 Od chwili przyjęcia Powszechnej deklaracji praw człowieka (PDPC) w 1948 r.⁽¹⁰⁾ globalne PKB wzrosło dziesięciokrotnie, a przychód na mieszkańca zwiększył się 2,6 razy. Mimo to ogólna sytuacja w zakresie ochrony socjalnej niemal nie uległa zmianom dla większości ludzi na świecie, którzy właściwie są tej ochrony pozbawieni. Poniższe dane⁽¹¹⁾ najlepiej to pokazują.

3.1.1 Około jednej trzeciej ludności świata – 1,75 mld osób – cierpi ubóstwo na wielu płaszczyznach, cechujące się brakiem przychodów, możliwości znalezienia godziwej pracy, opieki zdrowotnej i wykształcenia.

3.1.2 Każdego roku 9,2 mln dzieci w wieku poniżej 5 lat umiera z powodu problemów zdrowotnych, którym można by zapobiec dzięki działaniom profilaktycznym.

3.1.3 Ok. 5,1 mld osób, tj. 75 % mieszkańców globu, nie ma odpowiedniego zabezpieczenia społecznego.

3.1.4 Mniej niż 30 % osób aktywnych zawodowo na świecie jest objętych ubezpieczeniem na wypadek bezrobocia i tylko 15 % bezrobotnych otrzymuje zasiłek.

3.1.5 Zaledwie 20 % ludności w wieku produkcyjnym ma dostęp do zintegrowanych systemów zabezpieczenia społecznego. W wielu krajach osoby pracujące w sektorze nieformalnym, rolnicy i osoby prowadzące działalność na własny rachunek nie są objęte żadnym zabezpieczeniem socjalnym.

3.1.6 Dla kontrastu, w krajach najbardziej rozwiniętych wchodzących w skład Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju poziom ubóstwa i nierówności społecznych jest mniej więcej o połowę niższy, niż gdyby nie istniały tam systemy ochrony socjalnej.

4. Potencjał ochrony socjalnej dla zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu

4.1 Niniejsza opinia odnosi się do ochrony socjalnej w jak najszerszym sensie, która obejmuje zarówno zabezpieczenie społeczne sensu stricto, jak i pomoc społeczną. Za ochronę socjalną można uznać zarówno polityki i działania mające na celu zwiększenie zdolności wszystkich osób – a zwłaszcza grup w najbardziej niekorzystnej sytuacji – do uniknięcia ubóstwa lub wydobywania się z niego, jak i te służące zagwarantowaniu przychodów, ułatwianiu dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej i socjalnej przez całe życie oraz propagowaniu równości i godności.

4.2 Tak więc do tej definicji włączamy świadczenia związane z zabezpieczeniem społecznym w gotówce i świadczenia rzeczowe związane z chorobami, macierzyństwem, podeszłym wiekiem, niezdolnością do pracy, wypadkami przy pracy i chorobami zawodowymi, utratą żywiciela rodziny, pomocą na rzecz rodzin i bezrobociem, a także świadczenia w ramach pomocy społecznej, które są zasadniczo przeznaczane na wsparcie w pilnych sytuacjach, zarówno o ogólnym, jak i specjalnym charakterze, niezależnie od ich przyczyn.

4.3 W ten sposób dostosowujemy się do zasad zawartych w art. 25 PDPC, który głosi: „Każda osoba ma prawo do [...] opieki medycznej i niezbędnych świadczeń społecznych, jak również prawo do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, choroby, niezdolności do pracy, wdowieństwa, podeszłego wieku, a także innych przyczyn utraty środków utrzymania w następstwie okoliczności niezależnych od jej woli. Macierzyństwo i dzieciństwo korzystają z prawa do specjalnej opieki i pomocy. Wszystkie dzieci, małżeńskie i pozamałżeńskie, korzystają z jednakowej ochrony socjalnej”.

4.4 W Europie ani zabezpieczenie społeczne, ani – w szerszym sensie – ochrona socjalna nie obejmują kształcenia, choć nie ma wątpliwości co do tego, że jest to jedna z podstawowych polityk publicznych. Niemniej w niektórych programach, które okazały się sukcesem, np. programie „Bolsa Familia” w Brazylii, świadczenie rodzinne (ochronę socjalną) uzależnia się od wymogu uczestnictwa w programach kształcenia (polityka edukacyjna).

⁽⁹⁾ Specjalne badanie Eurobarometru 392 „Solidarity that spans the globe: Europeans and development”, październik 2012 r.

⁽¹⁰⁾ Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych, grudzień 1948 r.

⁽¹¹⁾ Dane zgromadzone przez Bank Światowy, Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), FAO, Program Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich, UNESCO, UNICEF, WHO, MOP.

4.5 Niezależnie od tego, czy uznamy za właściwe wykorzystanie – a nawet pogłębić – te doświadczenia oraz działania innego rodzaju, które mogą się wpisywać w szeroko pojęte minimum ochrony socjalnej, uznanie kształcenia za element ochrony socjalnej może wpłynąć na zmniejszenie funduszy przeznaczonych na ochronę socjalną w ramach unijnych programów operacyjnych współpracy na rzecz rozwoju. Może również wpływać na zatarcie granic między pomocą społeczną i ochroną socjalną, powodując uznanie części za całość.

4.6 Konieczne byłoby jaśniejsze określenie, czym są polityki pomocy w ramach systemów ochrony socjalnej. Te ostatnie to systemy strukturalne obejmujące wszystkie osoby. Te pierwsze zaś mogą korzystać z elementów ochrony socjalnej, takich jak wypłaty zasiłków, aby osiągnąć cel w dziedzinie edukacji, jak w przypadku doświadczeń brazylijskich, i tym samym stać się częścią minimum ochrony socjalnej.

4.7 Ochrona socjalna odgrywa zasadniczą rolę w okresach wzrostu gospodarczego i służy jako stabilizator w sytuacjach kryzysowych. Jak wskazano w komunikacie Komisji, ochrona socjalna zwiększa dostęp do usług publicznych, dostarcza ludziom instrumentów zarządzania ryzykiem, wspiera stabilność dochodów i pobudza popyt, odgrywa rolę stabilizatora makroekonomicznego i zmniejsza nierówności, co przyczynia się do zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, pomaga wzmocnić więzi międzypokoleniowe i może się znacznie przyczynić do realizacji milenijnych celów rozwoju.

4.8 Ochrona socjalna jest zatem inwestycją, a nie kosztem. Nie jest prostym narzędziem redystrybucji dochodów odizolowanym od mechanizmów generowania bogactwa. Wręcz przeciwnie, stanowi jeden z czynników produkcji mający zasadnicze znaczenie dla jej wzrostu. Jest równie ważnym instrumentem co polityka pieniężna czy polityka innowacji (a może nawet i ważniejszym), zwłaszcza w obecnym świecie, w którym – przede wszystkim w dużych krajach rozwijających się – starzenie się społeczeństwa będzie coraz powszechniejszym zjawiskiem i stanie się w przyszłości największym wyzwaniem. Bez systemów zabezpieczenia społecznego sytuacja może stać się dramatyczna.

5. Uwagi na temat wniosku Komisji Europejskiej

5.1 Zdaniem EKES-u uznanie ochrony socjalnej za centralną oś współpracy na rzecz rozwoju jest zgodne z wartościami i zasadami UE określonymi w Traktacie UE⁽¹²⁾ i w Karcie praw podstawowych UE⁽¹³⁾.

5.2 EKES uważa za słuszne włączenie przez Komisję ochrony socjalnej do unijnej polityki współpracy na rzecz rozwoju, zgodnie z wnioskami różnych organizacji, w tym samego Komitetu⁽¹⁴⁾.

⁽¹²⁾ Wersje skonsolidowane Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dz.U. C 83/01 z 30.3.2010.

⁽¹³⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, Dziennik Urzędowy UE, Dz.U. C 83/02 z 30.3.2010.

⁽¹⁴⁾ Opinia EKES-u „Wymiar zewnętrzny unijnej koordynacji zabezpieczenia społecznego”, pkt 1.10, Dz.U. C 11, 15.1.2013, p. 71–76 r.

5.3 EKES ogólnie zgadza się z podstawowymi założeniami komunikatu. Należy podkreślić znaczenie, jakie przypisano przeszkodom strukturalnym na drodze do wyeliminowania ubóstwa w sytuacjach związanych z wyłączeniem społecznym i marginalizacją; wartości godziwej pracy i odpowiednich systemów fiskalnych; woli umożliwienia powszechnego i równego dostępu do ochrony socjalnej; powiązaniu ochrony socjalnej ze zrównoważonym rozwojem sprzyjającym włączeniu społecznemu; roli, jaką powinna odgrywać współpraca na rzecz rozwoju zarówno w krajach mniej rozwiniętych, jak i w tych o średnich dochodach; wymiarowi związanemu z płcią oraz minimum ochrony socjalnej, jak też wspieraniu uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego oraz znaczeniu partnerów społecznych i dialogu społecznego.

5.4 Komitet podkreśla też potrzebę lepszej koordynacji działań organów odpowiedzialnych za współpracę na rzecz rozwoju w ramach UE ze wszystkimi podmiotami w niej uczestniczącymi, w tym z organizacjami i instytucjami międzynarodowymi, a także większej spójności między polityką współpracy na rzecz rozwoju i innymi politykami unijnymi. Jednocześnie, w związku z uwzględnieniem w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju nowych aspektów (odporność, zmniejszenie ryzyka klęsk itp.) powiązanych z ochroną socjalną, należy poczynić kroki w celu ich lepszego określenia koncepcyjnego i wykorzystania synergii, która może między nimi powstać.

5.5 EKES podkreśla, że celem powinno być umieszczenie ochrony socjalnej w centrum krajowych strategii na rzecz rozwoju za pośrednictwem polityki na szczeblu krajowym. Należy koniecznie wzmocnić potencjał instytucjonalny krajów partnerskich, do czego przydatna będzie współpraca techniczna UE. Trzeba również wspomnieć o niezbędnej koordynacji międzynarodowej praw w zakresie ochrony socjalnej.

5.6 Pojęcie „ewoluującej ochrony socjalnej” pojawiające się w komunikacie należy rozumieć jako sposób na wzmocnienie odpowiedzialności i pozycji beneficjentów ochrony socjalnej – a szczególnie osób znajdujących się w ciężkiej sytuacji, które najbardziej cierpią z powodu ubóstwa i wykluczenia społecznego – poprzez zapewnienie im wystarczających środków na ten cel.

5.7 EKES pragnąłby, aby w odniesieniu do partnerstw publiczno-prywatnych Komisja podkreśliła zasadniczą rolę państwa w kształtowaniu i wdrażaniu systemów ochrony socjalnej. Współpraca sektora prywatnego jest również konieczna, zwłaszcza w obszarze dodatkowej ochrony socjalnej⁽¹⁵⁾. EKES nie zgadza się, by społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw, o charakterze dobrowolnym, stanowiła zasadniczą część ochrony socjalnej, która powinna opierać się na prawnie wiążących normach i politykach.

⁽¹⁵⁾ Komitet apeluje o wywiązanie się ze zobowiązań prawnych w odniesieniu do finansowania ochrony socjalnej zgodnie z wytycznymi organizacji międzynarodowych dla przedsiębiorstw wielonarodowych.

5.8 EKES ubolewa również nad tym, że w ujętym w komunikacie odniesieniu do celów strategii „Europa 2020” nie wskazano na ich niezgodność z polityką „dewaluacji wewnętrznej” i reformami strukturalnymi promowanymi przez UE. W rzeczy samej, rzeczywista polityka ma niewiele wspólnego z celami strategii: rośnie bezrobocie, zwiększa się ubóstwo, nierówności i wykluczenie społeczne. Przeprowadzane reformy nie zwiększyły konkurencyjności i spójności Unii, a wręcz doprowadziły do większej niepewności zatrudnienia i pogorszenia się usług publicznych.

Bruksela, 20 marca 2013 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON
